

Capitolul 1

Harriet Hamsteros venise acasă, în castelul părinților ei, și deja începea să-i pară rău.

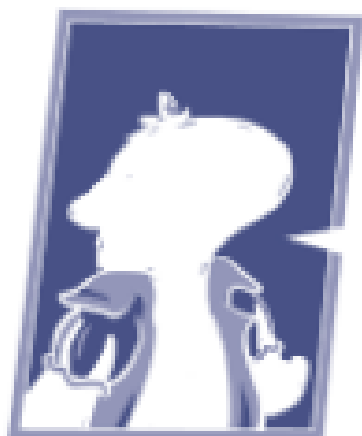
— Pe unde-ai umblat? strigă mama și tăbări asupra lui Harriet cu o mănușă de menaj. Și cum ai ajuns așa *mizerabilă*?

— Am salvat prințese în regatul șoarecilor, zise Harriet, ferindu-se de mănușă.

Ajunsesese târziu acasă și nu făcuse baie înainte de culcare, dar asta nu era un motiv să se arunce în ea cu spălătoare de parcă era copil mic.

— A fost important.

NU ERA NICIUN ADULT
PE-ACOLO CARE
SĂ SE OCUPE?

ERA O ZÂNĂ,
DAR M-A RUGAT PE MINE!
ASTA E... CUM SĂ ZIC...
O PERMISIUNE, DA?

— Foarte frumos din partea ta să salvezi prințese, zise regina, dar pe tine cine-o să te salveze? Nu mai ești invincibilă, dragă.

— Mă salvez singură, răspunse Harriet nedumerită. De asta am sabie. Și-l am pe Mumfrey.

(Mumfrey era credinciosul ei pitpalac de luptă.)

— Azi e marți? întrebă regele, plimbându-se prin cameră. Parc-ar fi marți.

— E joi, dragă, zise distrată mama lui Harriet.

— Ești sigură?

— Categorie.

— Aha. Hmm. Ce s-a întâmplat cu ziua de miercuri?

Pe urmă, tata o bătu absent pe Harriet pe umăr.

— Bună, scumpo. Te-ai distrat în regatul șoarecilor?

— Am contribuit la dărâmarea castelului regelui, zise Harriet, exagerând doar puțin.

Regina îi puse palma pe frunte.

— *Harriet!* Ți-ai cerut scuze?

— Era un rege rău, mamă! Apelase la lucruri foarte urâte numai ca să organizeze el totul desăvârșit!

(Asta era o minimalizare. Regele șoarece își îmbrăca străjerii pe coduri de culori și își trata fiecele la pachet. Nu se terminase bine.)

— Cred că putem exclude posibilitatea de a găsi acolo un prinț cu care să te măriți, zise posomorâtă mama. Pe bune, Harriet! Ai băgat groaza în toți burlacii acceptabili cu sânge nobil, cale de zece regate, iar camera ta e un dezastru!

— Nu poate fi joi, spuse regele și îi făcu lui Harriet cu ochiul. Dacă era joi înseamnă că trebuia să luăm ceaiul cu arhiepiscopul de Șobonbury, iar eu nu mai am nicio coroană curată.

Regina se întoarse valvârtej spre tatăl lui Harriet, cu gura căscată.

— Chiar asta facem! Peste douăzeci de minute. Ți-am spus de ieri!

— Asta s-a întâmplat cu ziua de miercuri...?

Regina ridică mânușa în aer.

— Tu vii cu mine! strigă ea.

Harriet murmură un „mulțumesc“ tăcut spre tatăl ei, în timp ce mama îl trăgea afară din cameră.

Harriet hotări că probabil stătuse destul acasă. Înhăță un rând de haine curate din șifonier, dădu iama prin bucătărie după ingrediente pentru sendvișuri și pe urmă alergă la grajduri.

Pitpalacul Mumfrey scoase capul peste ușa boxei lui. Mâncase o porție zdravănă de semințe pentru păsări și era din nou gata de plecare, dacă asta voia călăreața.

Harriet îl conduse afară din grajd și pe poartă, apoi îi sări în spinare.

Castelul începu să se micșoreze în urma ei.

— E bine să te întorci acasă, zise Harriet. Numai așa poți *pleca* din nou.

— Clonc.

După o vreme, cu Mumfrey la trap, Harriet se apucă să cânte.

DITAMAI SABIA
DE-AȘ AVEA,
AȘ ÎNVĂRTI-O
PESTE TOATĂ
TARA...

Există, fără îndoială, prințese cu voci încântătoare. Harriet nu se număra printre ele. Ea se pricepea mai degrabă să nimerească monștrii cu sabia. Să nimerească *notele muzicale* era puțin peste puterile ei.

Mumfrey rezistă douăzeci de minute la cântatul ei fără linie melodică și se bucură nespus când văzu pe cineva în zare.

CLONCI!

CUM?
CE?
UNDE?

Pitpalacul arătă cu aripa. Pe drum, în depărtare, un alt călăreț de pitpalac se îndrepta vertiginos spre ei.

— Vai, zise Harriet. Frate, dar repede mai vin...
Trase de frâu și îl opri pe Mumfrey, apoi așteptă.
Călărețul nu încetini. Ba chiar mai mult, goni și mai
înverșunat.

— Hei, cred că-i Wilbur!

— Clonc!

Era într-adevăr prietenul ei Wilbur, un prinț din regatul vecin. Stătea aplecat peste gâtul pitpalacului de călărie și avea o expresie întunecată.

Opri în fața lui Mumfrey și a lui Harriet și practic căzu din șa. Zambilă, pitpalacul lui, lăsă gâfâind capul în jos.

— Văleu, zise Harriet. Ce s-a întâmplat? Arde ceva? Mama ta e bine?

— Harriet, spuse Wilbur cu răsufierea întretăiată. Trebuie să ne ajuți.

Se apropie împleticindu-se de Mumfrey și o apucă pe Harriet de gleznă.

— Trebuie să ne ajuți!

— Sigur că vă ajut, zise Harriet. Ce vrei să fac?

— E vorba de Căpoasa, spuse Wilbur.

— Hidra ta? Ce-a pățit?

— Oul ei, zise prințul. A fost furat.

Pitpalacii de călărie nu pot zbura, dar pot sări în timp ce bat frenetic din aripi. E o modalitate bună de a străbate terenul accidentat peste care nu pot alerga, pentru că în felul ăsta ating pământul doar la câțiva metri o dată.

Acest pas specializat de călărie se numește *glalop* și e bine cunoscut printre călăreții de pitpalaci de pretutindeni.

Când călărești un pitpalac care *glalopează*, te ții de frâu cât poți de bine și încerci să nu cazi. Iar când pitpalacul aterizează și atinge pământul, te ridici în scări astfel încât să nu ricoșezi violent din spinarea lui.